פוק

פאול סביללות
צרפת

בין מרעות הרריים ועמקים של מרכז צרפת חיה רוח רעה שאהבה לעשות תעלולים לרועים ולשומרי העדרים. הם מעולם לא יכלו לדעת מתי היא תופיע כי יכלה ללבוש צורה של אדם, אישה או ילד, של מקל, של איל או של להב המחרשה. האמת היא שהצורה היחידה בה לא יכולה הייתה להופיע חיה המחט. או נכון יותר היא יכלה להפוך את עצמה למחט, אבל בשום אופן לא הצליחה לחקות את קוף המחט, החור שדרכו משחילים חוט. לכן כל אישה יכלה לגלות אותה בקלות והיא ידעה וזאת.
לרוח קראו פוק ובדרך כלל היא ביצעה את תעלוליה בחצות, כאשר הרועים ועובדים אחרים ישנו עייפים אחרי יום העבודה. אז היא הלכה לסככות הבהמות, שחררה את השרשראות בהן הן היו קשורות והפילה אותם ברעש גדול על הארץ. הרעש היה כל כך חזק שהרועים, אף שהיו עייפים מאוד, התעוררו תמיד ויצאו לסככות כדי לקשור שוב את השרשראות. אך כשרק חזרו למיטות הדבר חזר על עצמו, וכך במשך כל הלילה.
היה גם שפוק קשרה את רעמות של שני סוסים יחד, וגרמה לסייסים שעות עבודה רבות כדי לסדר אותם בבוקר, בזמן שהיא עצמה שכבה בחציר שביציע הסככה, ונהנתה מהמראה.
יום אחד, לפני יותר משמונים שנה עבר איש בשם וויליאם לאורך נחל וראה כבש שגעה בקול רם. הוא חשב שהכבש נפרד מעדר הצאן שלו והחליט לקחת אותו לביתו, עד שימצא הבעל החוקי.
הכבש נראה חלש מאוד, וויליאם לקח אותו על כתפיו והמשיך כך בדרכו. הכבש היה כבד, אבל האיש לא ויתר וסחב אותו כך בקושי רב.
"זה כבר לא רחוק" אמר לעצמו כשהגיע לשדרת עצי אגוז, אך פתאום שמע קול שדיבר מעל ראשו, והוא קפץ בהפתעה.
"איפה אתה?" שאל וויליאם.
"כאן, על כתפיים של חמור."
באותו הרגע הכבש כבר עמד על הארץ וויליאם רץ לביתו מהר כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו. אך תוך כדי כך שמע עדיין געייה קולנית, ולמרות שהשתדל לא לשמוע, הגיעו אליו המילים "איזה

הנאה היית זו כך לרכב עליך!"
פוק השתדלה מאוד לא לעשות את תעלוליה במקום אחד, אלא ביקרה בכפר אחרי כפר כך שרבים פחדו כי יפלו בקרוב קורבן למעשיה. אך אחרי זמן פוק התעייפה לשגע רועים וחיפשה דבר אחר שיכול לשעשע אותה.
הגיעה לאוזניה שמועה על זוג צעיר שהלך העירה כדי לקנות ציוד לביתם החדש. היא הייתה בטוחה שהם ישכחו דבר מה הנחוץ להם, ושלא יכולים להסתדר בלעדיו, והמתינה להם בדרך. היא ראתה אותם רצים ליד העגלה המלאה שלהם והפכה את עצמה לזבוב, כדי להקשיב לשיחתם. זמן מה שעממה אותה שיחתם, על החתונה בימים הקרובים, על רשימת האורחים ודברים דומים. אך פתאום האישה הצעירה נתנה זעקה.
"וי! איך יכולתי להיות כל כך טיפשה! שכחתי לקנות חוטים צבעוניים שיתאימו לבגדים שלי!"
"זה באמת רע מאוד" קרא הצעיר "ואמרת שמחר תבוא התופרת?"
"כן, נכון" אך פתאום היא נתנה צעקה שניה "ראה! ראה!"
הצעיר הביט וראה בצדי הדרך פקעת גדולה של חוטים בצבעים שונים, למעשה בכל הצבעים הדרושים לבדים שעל העגלה.
"איזה מזל" קרא כשהוא מרים את הפקעת "אולי פיה טובה שמה זאת כאן עבורנו."
"אולי באמת כך" צחקה הצעירה, אך משום מה נשמע לה כי הד של צחוקה יוצא מפיו של הסוס שלהם.
התופרת שמחה מאוד כשראתה את החוטים. הם תואמו במדויק את צבע הבדים, והם לא התפתלו ולא הסתבכו בקשרים ולא נקרעו, כפי שזה קורה לעתים קרובות עם חוטים אחרים.
את עבודתה נגמרה במהירות והיא הבטיחה שתבוא לכנסייה כדי לראות את הכלה בבגדיה היפים.
קהל רב התאסף לקראת החגיגה, כי הורי המתחתנים היו עשירים מאוד ובכל הסביבה אהבו מאוד את בני הזוג. הדלתות של הכנסייה נפתחו ואפשר היה לראות מרחוק את הכלה המתקרבת בשדרת עצי האגוז.
"איזו בחורה יפה" קראו הגברים. "איזה שמלה נהדרת" התלחשו הנשים. אך בדיוק כשהכלה עברה את דלת הכנסייה והגישה את ידה לבחור לבה, נשמע רעש גדול.
"קראק! קראק" נקרעו כל החוטים והשמלה נפלה

לארץ תוך מבוכה רבה של הכלה.
אמנם לא דחו את טקס הנשואים כי מיד הובאו בגדים אחרים לכלה הצעירה, אך היא הייתה כה נבוכה שבקושי עצרה את דמעותיה.
אחד האורחים, סקרן יותר מאחרים נשאר אחרי הטקס כדי לבדוק את סיבת האירוע.
"כנראה החוטים היו רקובים" אמר לעצמו "אראה האם אוכל לקרוע אותם." הוא חיפש וחיפש, אך לשווא.
החוטים נעלמו כאילו לא היו שם בכלל.